

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 357/2010-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. októbra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti Z., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. F. N., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Zvolen z 8. decembra 2009 v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Er 858/2008 a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 15. apríla 2010 v konaní vedenom pod sp. zn. 15 CoE 60/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti Z., s. r. o., o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. júla 2010 doručená sťažnosť spoločnosti Z., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok zaručeného čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu ochranu a inú

právnú ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“) č. k. 25 Er 858/2008-22 z 8. decembra 2009 a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 15 CoE 60/2010-31 z 15. apríla 2010.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že okresný súd v exekučnej veci sp. zn. 25 Er 858/2008 vydal 8. decembra 2009 rozhodnutie, ktorým vyhovel námietkam povinného a exekúciu vykonávanú súdnym exekútorom v prospech oprávneného (sťažovateľky) zastavil, pričom v odôvodnení označil exekúciu za neprípustnú. Krajský súd ako súd odvolací uznesením č. k. 15 CoE 60/2010-31 z 15. apríla 2010 uvedené prvostupňové rozhodnutie okresného súdu potvrdil.

Exekučným titulom malo v tomto prípade byť vykonateľné rozhodnutie – platobný výmer na vymoženie dlžnej pohľadávky zo zákonného poistenia na zdravotnom poistení – poisťného v sume 63 532,23 € s príslušenstvom.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že krajský súd „*rozhodoval vo veci na základe skutočnosti, v ktorej mu zákon nezveroval preskúmvaciu právomoc správneho rozhodnutia, resp. danú skutočnosť bol za zákonom taxatívne stanovených podmienok oprávnený posudzovať iný orgán*“, v dôsledku čoho došlo k porušeniu jej označených práv.

Sťažovateľka tvrdí, že všeobecné súdy konali tiež v rozpore s ustanovením čl. 2 ods. 2 ústavy, „*keďže rozhodovali vo veci, v ktorej im toto oprávnenie právny poriadok nepriznával, resp. za taxatívne vymedzených zákonných podmienok zveroval túto rozhodovaciu právomoc inému orgánu*“, čím porušili „*dôležité zásady právneho štátu, a to zásadu zákonnej limitácie právomoci orgánov štátnej moci, ako aj zásadu právnej istoty sťažovateľa*“.

Sťažovateľka tiež poukazuje na to, že „*Povinný svoje právo domáhať sa súdneho preskúmania Platobného výmeru v zákonom stanovenej dvojmesačnej lehote nevyužil, ako aj na skutočnosť, že uvedená lehota je prekluzívna a jej márnym uplynutím toto právo*

Povinného zaniklo. OS ZV ako prvostupňový exekučný súd a KS BB ako odvolací exekučný súd neboli oprávnení ex offi a navyše po uplynutí uvedenej prekluzívnej lehoty dodatočne preskúmať Rozhodnutia správneho orgánu – Platobného výmeru.

...

V čase vydania Platobného výmeru bolo na majetok zdravotnej poisťovne vedené konkurzné konanie. V zmysle ust. § 14 ods. 1 písm. a) Zákona o konkurze tak dňom vyhlásenia konkurzu prešlo na správcu konkurznej podstaty oprávnenie nakladať s majetkom konkurznej podstaty, ako aj výkon práv a povinností, ktoré súviseli s nakladaním s majetkom konkurznej podstaty. Počas trvania konkurzu sa na činnosť a právny stav úpadcu prioritne aplikoval Zákon o konkurze, ako jednoznačne vyplýva aj z... ust. § 66e ods. 2 Zákona o konkurze. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností a priamej aplikácie ust. § 14 ods. 1 písm. a) Zákona o konkurze bol správca konkurznej podstaty zdravotnej poisťovne oprávnený vydať Platobný výmer. Platobný výmer predstavuje exekučný titul v zmysle ust. § 41 Exekučného poriadku.

...

Pohľadávka z titulu Platobného výmeru bola... postúpená na Sťažovateľa ako postupníka. Keďže Povinný dobrovoľne nesplnil povinnosť uloženú Platobným výmerom... Sťažovateľ inicioval na OS ZV exekučné konanie, predmetom ktorého bolo vymoženie dlžného poistného...“.

Sťažovateľka ďalej v sťažnosti uvádza:

„Samotné vyhlásenie nulity správneho rozhodnutia by však z pohľadu hmotnoprávných účinkov danej absolútnej neplatnosti správneho rozhodnutia nebolo postačujúce a bolo by potrebné vydanie zrušujúceho rozhodnutia, právoplatnosťou ktorého by boli účinky Platobného výmeru zrušené ex tunc. Do vydania takéhoto rozhodnutia je však Platobný výmer považovaný za verejnú listinu a platí prezumpcia jeho správnosti.

...

Uznesením 1 a následne Uznesením 2 tak prvostupňový OS ZV ako aj odvolací KS BB zasiahli do ústavného vlastníckeho práva Sťažovateľa v zmysle čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, keďže majetok nepochybne predstavujú aj pohľadávky. V slovenskom právnom poriadku síce absentuje legálna definícia majetku ako podstatného súkromnoprávného inštitútu,

avšak zo slovenskej, ako aj európskej judikatúry jednoznačne vyplýva, že pojem majetok zahŕňa hmotný, nehmotný majetok, ako aj práva spojené s týmto majetkom, ktorými sú napr. vecné bremená, nájomné práva, ale aj pohľadávky.

...

Prioritne by sme si dovolili poukázať na skutočnosť, že samotný Ústavný súd SR v Náleze sp. zn. I. ÚS 415/08-19 zo dňa 10.12.2008 uvádza v súvislosti s údajnou neexistenciou oprávnenia správcu konkurznej podstaty zdravotnej poisťovne vydať platobné výmery ako exekučné tituly voči Povinnému skutočnosť, že „absenciu takéhoto oprávnenia prináležalo skúmať jedine na základe opravného prostriedku smerujúceho voči tomuto rozhodnutiu príslušným odvolacím orgánom a nie okresnému súdu v posudzovanom exekučnom konaní.“

Sťažovateľka považuje tiež uznesenia okresného súdu a krajského súdu za „arbitrárne a ako také ústavne neudržateľné, ako vyplýva z ich odôvodnenia“.

Vzhľadom na už uvedené skutočnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15CoE/606/2010-31 zo dňa 15.04.2010 v spojení s Uznesením Okresného súdu Zvolen sp. zn. 25Er/858/2008-22 zo dňa 08.12.2009 došlo k porušeniu práva Sťažovateľa na súdnu a inú ochranu, k porušeniu práva Sťažovateľa na spravodlivý súdny proces, ako aj k porušeniu vlastníckeho práva Sťažovateľa garantovaných čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a ods. 4 Ústavy SR, ust. § 1 ods. 1, ust. čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a ust. čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach.

2. Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15CoE/606/2010-31 zo dňa 15.04.2010 v spojení s Uznesením Okresného súdu Zvolen sp. zn. 25Er/858/2008-22 zo dňa 23.11.2009 (správne mylo byť „08. 12. 2009“, pozn.) sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd SR priznáva Sťažovateľovi náhradu trov konania titulom trov právneho zastúpenia Sťažovateľa v zmysle ust. § 31a Zákona o Ústavnom súde. Krajský súd v Banskej Bystrici a Okresný súd vo Zvolene sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť trovy právneho zastúpenia Sťažovateľa.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka namietala porušenie svojich označených základných práv garantovaných ústavou a listinou, ako aj práva garantovaného dohovorom uznesením okresného súdu sp. zn. 25 Er/858/2008 z 8. decembra 2009 a uznesením krajského súdu sp. zn. 15 CoE 60/2010 z 15. apríla 2010.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie,

- a) ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili,
- b) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody,
- c) proti komu sťažnosť smeruje.

Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

K predloženej sťažnosti sťažovateľka nepripojila kópiu právoplatného uznesenia okresného súdu z 8. decembra 2009 ani kópiu právoplatného uznesenia krajského súdu z 15. apríla 2010. Tým nielen nespĺnila požiadavku plynúcu z § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ale nespĺnila ani svoju dôkaznú povinnosť podľa § 20 ods. 1 toho istého zákona, pretože ak v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sťažovateľka tvrdí porušenie svojich základných práv a slobôd právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu, dôležitým dôkazom o ústavne relevantnom zásahu je práve kópia takého rozhodnutia. Sťažovateľka je pritom zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom.

Ústavný súd v prípade nedostatkov návrhu typických aj pre predloženú sťažnosť sťažovateľky zásadne pristupuje k výzve na doplnenie návrhu [§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 43 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“)]. Záujem na hospodárnosti a efektívnosti konania bez akýchkoľvek pochybností sa uplatňujúci aj v konaní pred ústavným súdom však za určitých okolností ústavnému súdu umožňuje odmietnuť sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy pri jej predbežnom prerokovaní aj bez predchádzajúcej výzvy na doplnenie sťažnosti sťažovateľa. Takýto postup ústavný súd môže využiť v prípade, keď vzhľadom na obsah podkladov, ktoré má k dispozícii, niet žiadnych pochybností o tom, že ani prípadné doplnenie sťažnosti na základe výzvy by nemohlo viesť k meritórnemu prerokovaniu predloženej sťažnosti. Inými slovami, ak je na základe obsahu doručenej sťažnosti isté, že ústavný súd napriek vyhovneniu požiadavke na jej doplnenie túto odmietne z procesných dôvodov, nie je jeho povinnosťou vyzývať sťažovateľa na doplnenie neúplnej sťažnosti.

Odôvodnenie sťažnosti sťažovateľky vychádza zo skutkových a právnych tvrdení a argumentov, ktoré sú ústavnému súdu známe z jeho predchádzajúcej činnosti. Ústavný súd už totiž o viacerých sťažnostiach sťažovateľky (viac ako 40) založených v porovnaní s prerokúvanou sťažnosťou na obdobných skutkových okolnostiach a na rovnakých právnych argumentoch rozhodoval. Všetky tieto sťažnosti boli pri ich predbežnom prerokovaní odmietnuté, a to čiastočne pre nedostatok právomoci ústavného súdu na ich prerokovanie (v častiach namietajúcich porušenie základných práv a slobôd prvostupňovými súdnymi rozhodnutiami) a čiastočne ako zjavne neopodstatnené (vo vzťahu k namietaným druhostupňovým súdnym rozhodnutiam). Zjavnú neopodstatnenosť sťažností ústavný súd zdôvodnil zisteniami, že závery všeobecných súdov o nepríslušnosti správcu konkurznej podstaty na vydávanie platobných výmerov zdravotnej poisťovne v konkurze, a teda aj o nulite jeho „rozhodnutí“, ktoré nemohli mať žiadne účinky ani nikoho zaväzovať, boli úplne správne a celkom logicky a rozumne reflektovali právnu úpravu obsiahnutú v relevantných právnych predpisoch. Preto ani závery prezentované v odôvodneniach súdnych rozhodnutí, že platobné výmery vydané správcom konkurznej podstaty úpadcu nemohli byť exekučnými titulmi, na základe ktorých by bolo možné vykonať exekúciu, nepovažoval ústavný súd za arbitrárne či zjavne neodôvodnené.

Ústavný súd tak na základe skutočností známych z jeho činnosti (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 121 OSP) v spojení s obsahom odôvodnenia predloženej sťažnosti dospel k jednoznačnému záveru, že ani doplnenie sťažnosti sťažovateľky o kópiu právoplatného uznesenia okresného súdu z 8. decembra 2009 a uznesenia krajského súdu z 15. apríla 2010 a ani následné preukázanie, že skutkové tvrdenia sťažovateľky zodpovedajú skutočnosti, by nemohli po predbežnom prerokovaní predloženej sťažnosti viesť k jej prijatiu na ďalšie konanie.

Z uvedených dôvodov ústavný súd predloženú sťažnosť odmietol bez výzvy na jej doplnenie pre nesplnenie predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. októbra 2010